

Václav Mikoláš - Skauting v Líbeznicích

Životopis:

Pan Václav Mikoláš se narodil 8. března roku 1952 v Líbeznicích. Základní školu, která měla devět let, navštěvoval rovněž v Líbeznicích. Na tuto dobu vzpomíná s láskou, jak říká, tehdy jsme drželi všichni pohromadě a šikana nebyla. Když ale žák přišel pozdě, byl potrestán udeřením pravítka. K učitelům měl celkově dobrý vztah a rád na ně až na výjimky vzpomíná. Ve škole se jako cizí jazyk učil jen rusky a litoval toho, že se neučil ve škole anglicky a později už to nikdy nedohnal.

Ve volném čase chodil jako kluk se svými kamarády hrát fotbal. Také s nimi často jezdil na kole na Beckov. Už od útlého dětství si přál stát se myslivcem, a proto si chodil do lesa s partou kluků hrát na lovce. To se mu ale nakonec kvůli nesouhlasu jeho maminky nesplnilo.

K mamince měl pan Mikoláš obzvlášť úzký a pevný vztah, protože mu v roce 1963, když mu bylo pouhých 11 let zemřel tatínek a jeho maminka zůstala s ním a jeho dvěma sourozenci zcela sama. Mamince se snažil ve volném čase pomáhat, a i díky tomu, že mu maminka každý den uvařila, nemusel chodit do školní jídelny na obědy, ale obědval vždy doma. Moc rád už od dětství četl, ale protože se jeho oblíbení autoři jako Jules Verne nebo Karl May těžce sháněli, přál si tyto knížky pod stromeček. Maminka se kvůli němu nakonec obětovala a na jeho oblíbené knížky vystála před Vánocemi několika hodinovou frontu na jeho vysněnou knihu Vinneta od Karla Maye. Většinou ale dostával na Vánoce tzv. měkké dárky, ale i za ty byl rád.

V pubertě koncem 60. let 20. st. poslouchal tehdy oblíbené kapely jako Beatles a Rolling Stones. Ale měl rád i české zpěváky jako byl Karel Černoch. Zajímavé je, že jedním z jeho učitelů na základní škole byl i tehdy velmi mladý František Janeček, který začal již koncem 60. let zakládat hudební skupiny a tehdy ještě jako deváťáka pozval pana Mikoláše spolu s dalšími chlapci ze třídy do Prahy na jednu ze svých bigbítových kapel. Později se František Janeček proslavil především založením skupiny Kroky s Michalem Davidem.

Pan Mikoláš získal lásku a zapálení do skauta díky svému tatínkovi, který skauta po 2. světové válce pomáhal v Líbeznicích znovu založit. Toto hnutí bohužel díky nástupu komunistické diktatury v únoru 1948 bylo opět zakázáno. Pan Mikoláš jako malý, a především pak po smrti svého otce vzhlížel k fotkám a předmětům ze skautského hnutí, které po sobě jeho tatínek zanechal. Neváhal proto ani minutu, když byl v roce 1968 – při naději na změnu režimu – osloven, aby pomohl znovu založit skaut Líbeznicích spolu

s bývalými kamarády svého otce. To trvalo zase jen opět do roku 1970, kdy komunistický režim opět skauting na dlouhých téměř 20 let zakázal.

Když v srpnu 1968 přijela Sovětská vojska, byl se pan Mikoláš s kamarády podívat ze zvědavosti do Prahy na náměstí a házel s nimi na Sovětské tanky lahve a jiný bordel, ale když na ně sovětští vojáci vytáhli zbraně, zdrhali a schovávali se za lavičky. Naštěstí se nikomu z nich nic nestalo.

Po ukončení devítileté školní docházky se pan Mikoláš nakonec vyučil v Avii obor strojírenství, jak si přála jeho maminka. Oženil se a odstěhoval do Prahy, kde také řadu let pracoval a bydlel.

V roce 1989 po sametové revoluci znovu zakládal s kamarády ze 60. let skauta v Líbeznících. Hledali místo na tábor, které našli blízko Mimoně v Ralsku u Hradčan, kde dřív měla výcvik Sovětská vojska. První skautský tábor v Hradčanech po roce 1989 měl téma pohádky. Dodnes tam stojí pohádkové rozcestí a pohádkový kopec jako vzpomínka na toto hezké období.

V současnosti opět žije v rodných Líbeznících, kde také působil nějaký čas v zastupitelstvu a stal je zdejším čestným občanem. Pro Líbeznice, ale i pro skauting udělal mnoho dobrých činů.